

Pumps & Parel's

Pumps & Parels

Ali van der Velde

Colofon:

Pumps & Parels

Copyright © 2026, Ali van der Velde

Auteur: Ali van der Velde

Cover: Froukje Locher

ISBN: 9789465468693

Druk: Brave New Books, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

1

“Oh, dáár ben je!”

Jasmijn steekt haar hoofd om de deurpost van de keuken en kijkt me lichtelijk geïrriteerd aan. Ik weet dat ze stress krijgt van zulke opdrachten en ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan omdat ik zo laat ben.

Ik moest de cupcakes uitermate voorzichtig vervoeren. En de taart stond gevaarlijk te wiebelen bij elke drempel die ik veel te langzaam nam onderweg hiernaartoe.

“Sorry,” hijg ik terwijl ik de deur met mijn bil verder open duw en naar binnen loop.

“Ik ben te ...,” begin ik, maar ze onderbreekt me.

“Perfectionistisch. Ja, ja, ik weet het.”

Ze neemt het grote krat van me over en begint de cupcakes op de chique etagères uit te stallen. Ik help waar ik kan.

De twee taarten van drie lagen hoog zetten we voorzichtig op een verrijdbare tafel.

“Mitchell!” roept Jasmijn de keuken door.

“Waar is dat joch nou weer?” moppert ze, terwijl ze bordjes in vier gelijke stapels naast de taarten zet. Ze kijkt wild om zich heen.

“Zoek je de vorkjes?” vraag ik liefjes.

Ze trekt een grimas naar me. “Dank je,” zegt ze, terwijl ze bak met vorkjes uit mijn handen grist.

Jasmijn heeft haar eigen cateringbureau, of eigenlijk meer een evenementenbureau. Alleen *high-end*, dus chique en deftig. Het verdient heel goed, maar geeft ook altijd enorm veel spanning. Want alles moet tot in de puntjes worden geregeld. Rijkelui wensen geen menselijkheid op feestjes, nee dan eisen ze strikt professioneel gedrag. En dat levert Jasmijn. Alleen achter de schermen, nou ja, niet altijd.

Er komt een jongen de keuken in gelopen, niet ouder dan een jaar of achttien, negentien.

“Heb je me nodig?”

“Mitchel,” sist Jasmijn hem toe, “je zou je bezighouden met de flûtes. Zijn die al gepoleerd?” Met een hoofdknik geeft ze aan waar de glaskratten op hem staan te wachten.

“Oh ja,” mompelt hij en snelt met een doek in zijn handen naar de kratten waar hij verwoed begint met het polijsten van de glazen.

Sinds ik geen vaste baan meer heb – daarover later meer, ik heb nu geen zin om daarover uit te wijden – help ik Jasmijn soms met haar grote cateringopdrachten. Ik heb namelijk jaren geleden een aantal bakcursussen gedaan en laat me inhuren om cupcakes, gedecoreerde taarten en andere zoetigheden te maken. Zo hark ik toch nog wat geld binnen, wat weer goed is voor mijn veel te lege bankrekening. Ik huiver even als ik aan de rode cijfers denk die ik vanmorgen zag, met een dikke min ervoor.

“Kan ik verder nog iets doen hier of zal ik ze naar binnen brengen?” vraagt ik Jasmijn, die ondertussen de servetten schikt.

“Ga maar,” zegt ze, “kom wel meteen weer terug. Ik heb je hulp nodig met het uitlopen van de bubbels.”

“Absoluut,” zeg ik gehoorzaam.

Ik duw de kar naar binnen en word meteen in het feest gezogen. Er klinkt zachte pianomuziek, afkomstig van de grote zwarte vleugel aan de linkerkant, waarachter een oudere man zichtbaar genietend zit te pingelen. Er staan overal mensen in groepjes geamuseerd met elkaar te praten.

De tafel rechts is gereserveerd voor de hapjes en de drankjes zie ik. Zo voorzichtig mogelijk laad ik alles over van het karretje op de tafel.

Ik moet alles netjes, recht en onberispelijk neerleggen voor de gasten. Niet dat ze ernaar kijken hoor, daar zijn ze veel te belangrijk voor.

Als ik me weer om wil draaien richting de keuken hoor ik naast me: “Zo, dat ziet er goed uit.” Ik schrik, want normaalgesproken praten zulke mensen niet tegen het personeel.

“Eh, ja. Dank je,” stamel ik beleefd.

Ik kijk op en zie een paar mooie grijsgroene ogen die me vriendelijk aankijken.

“Heb je die zelf gemaakt?” vraagt deze best wel knappe man, met een klein knikje naar de uitgestalde zoete baksels op de tafel.

Zijn iets te lange blonde haar zit netjes maar is sportief gestyled en zijn kleding is niet anders dan keurig voor elkaar te noemen. Een hand steekt nonchalant in de linker broekzak, waar bij de rand nog net een glimp van een megaduur horloge is te zien.

“Ja,” zeg ik, “dat klopt.”

“Bijna zonde om op te eten.”

“Ach ja,” zeg ik, om maar iets te zeggen. Ik weet niet zo goed wat er van me wordt verwacht nu. Zoals ik al zei, dit gebeurt eigenlijk nooit.

“Niet dat iemand hier er zo naar kijkt,” zegt hij met een knipoog en een zweempje minachting richting de kakmadammen hier. Ik grinnik.

“Ik dacht net hetzelfde,” beken ik eerlijk. Iets maakt dat ik heel gemakkelijk mijn geheimjes deel met deze man.

“Ik ben Tristan,” zegt hij, terwijl hij zijn hand uitsteekt naar me.

“Lizzy,” zeg ik op mijn beurt.

“Verzorg jij alle catering?” vraagt hij.

Ik schrik op. Shit!

“Oh, goed dat je het zegt, ze staan op me te wachten. Excuus!”

Nog voordat hij iets anders kan zeggen heb ik het karretje omgedraaid en scheur ik zo snel mogelijk ongezien door de menigte terug naar de keuken.

Jasmijn staat net Mitchel uit te foeteren omdat hij blijkbaar op de glazen heeft geblazen om ze op te poetsen.

“Dat is toch smérig!” roept ze gefrustreerd met haar handen in de lucht. Mitchel staat er schuld bewust bij te kijken.

“Ik help wel,” zeg ik en gris de doek uit zijn handen.

“Ga jij maar flessen klaarzetten,” dirigeert Jasmijn, “tien stuks, uit de koeling daar.” Ze wijst naar de hoek van de keuken.

Mitchel knikt en slentert naar de koelkast.

“Ik weet niet wat ik met hem aan moet hoor,” fluistert ze naar me.

Ik haal mijn schouders op naar haar. Mitchel is het neefje van Frank, de man van Jasmijn. Hij zocht een bijbaantje en had naar eigen zeggen al aardig wat horeca-ervaring. Ik denk eerlijk gezegd dat die ervaring meer aan de andere kant van de bar is opgedaan. En Jasmijn blijkbaar ook.

“Ik kan niks met hem. Hij snapt het ook gewoon niet,” gaat ze door.

“Laat hem dan lekker sjouwen, opruimen en afwassen en zo,” fluister ik terug.

“Iets anders is niet mogelijk vrees ik.”

Ze stopt net op tijd, anders zou hij het horen. Hij voegt zich bij ons en geeft aan dat de flessen klaarstaan.

“Kun je ze ontkurken?” vraagt Jasmijn. Hij knikt nonchalant naar haar.

Ik moet een lach onderdrukken. Jasmijn ziet het en lacht zachtjes mee.

Wanneer de flessen en de glazen klaarstaan op het karretje, loop ik weer naar binnen. Ik stal de flûtes uit op de tafel en wil net de eerste fles pakken als Tristan weer naast me staat.

“Kijk, daar worden we blij van,” zegt hij.

“Altijd goed voor de sfeer,” geef ik toe.

Hij kijkt toe hoe ik de rest van de flessen netjes met het etiket naar voren, strak opgelijnd, op tafel zet.

“Doe je dit in je eentje?” vraagt hij dan.

“Nee hoor,” lach ik, “ik help mijn vriendin. Het is haar bedrijf.”

“Als vaste baan?” Er klinkt een vleugje verbazing door in zijn stem.

“Ik zit even tussen twee banen in,” zeg ik eerlijk. Waarom vertel ik hem dit?

“Ik help alleen bij grotere opdrachten,” voeg ik toe. Hij knikt begrijpend en laat zijn blik dan over me heen glijden, van boven naar beneden en weer terug, alsof hij me keurt.

“Ben je een goede vriend van de gastheer?” vraag ik om me een houding te geven en om hem niet het idee te geven dat dit een eenzijdig gesprek is.

Ik zet de laatste twee flessen neer en pak dan het karretje weer vast.

“Niet echt, ik ken hem via mijn werkgever, het is een klant van ons.”

“Aha.”

“Zeg, mag ik je iets vragen?”

Ik krijg een onbehaaglijk gevoel en daarom verstrak ik mijn greep om de handvaten en zeg snel: “Ik moet weer naar de keuken, de volgende lading wacht op me.”

Voordat hij zijn vraag kan stellen, ben ik alweer terug in de keuken. We moeten alle zeilen bijzetten om alles op tijd en netjes af te maken. Jasmijn stuurt me weer de kamer in om de vuile bordjes en vorkjes te verzamelen van het gebak.

Zo onzichtbaar als mogelijk stuur ik behendig langs alle groepjes gasten en pluk de bordjes en vorkjes van de tafels. “Ik was al bang dat je was vertrokken,” hoor ik ineens naast me. Tristan.

Ik kijk op met een flauwe grijns. “Nee, dus.”

“De mensen hier hebben echt gesmuld van jouw bakkunsten.”

Ik volg zijn blik naar de tafel. Er liggen nog een aantal vergeten stukken taart en een handjevol cupcakes, de rest is allemaal op.

“Fijn.” En dat meen ik. Ik ben altijd blij als mijn gebak in de smaak valt. Van te voren maak ik me enorm druk en ik blijf altijd een tikkeltje onzeker als het om mijn eigen baksels gaat.

“Ik heb er twee gehad,” zegt hij op samenzweerderige toon.

“Oh? Mag dat zomaar?” grap ik. Hij lacht, wat zijn gezicht zeker ten goede komt.

“Ik kan het hebben, denk je niet?” Hij klopt op zijn platte buik. Hij ziet er inderdaad uit alsof hij zich regelmatig in de sportschool in het zweet staat te werken.

“Absoluut,” beaam ik.

Hij lacht naar me. Er is iets aan hem wat me op mijn gemak stelt. Ik weet niet wat het is. Hij is niet aan het flirten en toch voelt het speels.

“Ik kan je zo een aantal mensen aanwijzen die er ook meer dan één hebben genomen.” Hij kijkt de kamer rond. De andere mensen merken niet eens dat we hier staan. “En die,” zegt hij, terwijl hij naar me toe buigt, “die kunnen het echt niet hebben.” Ik volg zijn blik naar een paar heren in een iets te strak zittend overhemd. De knopen spannen gevaarlijk om de ronde buiken heen. Ik proest van het lachen.

Een dame uit een gezelschap dat vlak naast ons staat, kijkt me misprijzend aan. Ze trekt een wenkbrauw op als ze ziet dat ik niet bij de overige genodigden hoor maar slechts onderdeel ben van het personeel.

Tristan schraapt zijn keel bij wijze van excuses.

De dame draait zich weer om. Nu moeten we beiden stiekem lachen.

“Luister,” zegt hij dan plotseling, “ik wil je iets vragen.”

“Oh, ik...,” begin ik, maar hij is me voor.

“Wacht nou,” zegt hij, “het is niet wat je denkt.”

Ik adem in en besluit hem aan te horen.

“Jij zit tussen twee banen in, nietwaar?”

Ik knik.

“Wil je misschien nóg iets bijverdienen?”

Ik trek mijn hoofd schuin maar geef niet direct reactie. Waar doet hij op?

“Ik kan je helpen.”

“Hoe dan?”

“Kom morgen een kop koffie met me drinken in die nieuwe koffietent in de stad. Om elf uur.”

Verbouwereerd staar ik hem aan.

“Vertrouw me,” is alles wat hij nog zegt. Dan draait hij zich om en verdwijnt in het feestgedruis.

Na lang twijfelen heb ik vanmorgen uiteindelijk besloten om toch te gaan. Ik ben nieuwsgierig geworden en sta uiteraard open voor een extra zakcentje.

Bij binnenkomst zie ik hem al zitten, rechts achterin bij het raam. Het valt me weer op dat hij er goed uitziet, maar daar niet te koop mee loopt. Het is geen standaardtype vrouwenverslinder, hij heeft eerder een bepaalde onverschilligheid over zich. Alsof het hem niet interesseert of de dames hem nou wel of niet zien staan. Hij zwaait naar me, ik loop naar hem toe.

“Fijn dat je er bent,” zegt hij met een glimlach.

Ik voel een nerveuze kriebel opkomen.

We bestellen koffie en dan gaat hij een keer verzitten op zijn stoel terwijl hij zijn keel schraapt.

“Ik heb een voorstel voor je. Het zal misschien gek klinken, maar ik denk dat we elkaar echt kunnen helpen.”

“Kom maar op,” zeg ik.

“Ik zoek iemand die volgende week als mijn date met me mee wil, naar een saai jubileumeest van onze CEO. Dat wordt namelijk verwacht van ons, dat we iemand meenemen.”

Een grijns vormt zich onwillekeurig om mijn mond terwijl ik mijn hoofd schud. Dit is wel het laatste dat ik had verwacht!

“En daar betaal ik je dan voor. Ik huur je dus gewoon in.”

“Je betaált me om mee te gaan op date?” Vol ongeloof staar ik hem aan.

Hij knikt.

“Dat lijkt me geen goed plan,” zeg ik snel.

“Waarom niet?”

Ik kijk hem even aan. “Punt 1: op dit moment ben ik totaal niet met daten bezig. En punt 2: ik ben allesbehalve prettig date-materiaal.”

“En hoe kan dat?”

“Bedoel je punt 1 of punt 2?”

Hij trekt zijn hoofd een beetje schuin. “Allebei eigenlijk.”

“Pffff,” zucht ik, “als je het echt wilt weten. Punt 1: mannen zijn in principe de meest vreselijke wezens die er maar bestaan, vraag maar aan mijn ex. En punt 2: ik heb nog nooit een man kunnen boeien of binden tijdens een date. De relatie met mijn ex was een mazzeltje, door een gezamenlijke bekende.”

Hij zwijgt even en lijkt na te denken.

“Dat vind ik oprecht vervelend voor je.”

“Dank je.”

“Ik verwacht verder niks van je. Al praat je de hele avond niet tegen me.”

Hij gaat er gewoon op door.

“Wat zeg je van driehonderdvijftig euro?”

Mijn ogen worden zo mogelijk nog groter maar voordat ik er iets tegenin kan brengen, gaat hij verder.

“Zeg niet meteen nee. Luister,” zegt hij, “je gaat naar Gigi’s, ken je dat?”

Ik schud mijn hoofd van niet.

“Dat is een boetiek, daar zoek je een avondjurk uit. Gigi kan je daarmee helpen. Dan haal ik je ’s avonds thuis op en ik breng je ook netjes weer terug. Met de auto. En het is niet dat ik ...,” hij

pauzeert, buigt naar me toe over het tafeltje en fluistert dan: “seks of zo van je verwacht.”

Ik proest het uit. Wat is dit voor oneerbaar voorstel? Het moet niet gekker worden.

“Ben je niet goed bij je hoofd?” vraag ik hem lachend.

Ik denk dat het een grap is. Dat moet haast wel!

“Nee, echt, ik meen het.” Hij kijkt bloedserieus naar me.

“Maar ...,” is alles wat ik zeg. Betaald krijgen voor een date?

Ik denk even na.

“Hoe lang duurt de avond dan?”

Hij haalt kort zijn schouders op.

“Ik pik je op om half zes. Het is een *walking dinner*, dus je krijgt daar voldoende te eten. En dan breng ik je uiterlijk om elf uur weer thuis.”

“Voor driehonderdvijftig euro?”

“Contant.”

“En de jurk dan?”

“Je budget is vierhonderd euro.”

“En dat betaal jij ook?”

“Ja.”

“En verder hoef je niks van me?”

“Nee.”

Ik denk na. Toegegeven, hij was aardig tegen me gisteren en vandaag. Hij zag me staan tussen al die rijkelui en knoopte als enige een praatje met me aan. Ik val alleen niet op hem, maar ja, dat hoeft ook niet. Blijkbaar.

Ik zit ook echt niet te wachten op een nieuwe relatie. Ralph en ik zijn pas net twee maanden uit elkaar. En een beetje dan, omdat het nog bijna drie weken duurde voordat ik hem er echt uit heb gezet. Dus eigenlijk bijna drie maanden geleden.

Ik kan het geld ook wel gebruiken. Zoveel brengen die taarten nou ook weer niet op. En zonder zicht op een andere baan blijft mijn bankrekening angstvallig in de rode cijfers staan.

“Ik wil wel al je gegevens.”

Meteen haalt hij een visitekaartje tevoorschijn en overhandigt mij deze.

“Natuurlijk. Hier, slaap er een nachtje over en laat het me morgen weten.”

2

Tristan de Roode – bedrijfsjurist, lees ik op het kaartje. Ik draai het rond in mijn handen, telkens weer.

Mijn hoofd maakt overuren, want aan de ene kant is het natuurlijk van de zotte dat ik er überhaupt over nadenk. Ik bedoel; hoe gemakkelijk wil je het een man maken? Je kent hem niet, niemand uit je omgeving kent hem. En dan ga je doodleuk in de auto stappen bij hem? Hij kan je zo naar het bos rijden, je de struiken in sleuren en weet ik het wat met je doen.

Anderzijds ziet hij er heel verzorgd uit. Zegt dat iets? Roept een gedachte in mijn hoofd uit het kamp dat faliekant tegen dit voorstel is.

Nee, natuurlijk niet. Maar hij is geen luguber type. Goed gekleed, zijn haar zit netjes in model.

Ja, iets té goed misschien? Nee, dat ook niet.

Maar dat geld, voor een avondje gezelschap. Dat klinkt toch echt wel interessant. En een nieuwe avondjurk is nooit vervelend. Die kan ik wel gebruiken. Ik weet dat Gigi's een dure boetiek is, ik heb het opgezocht op Google.

Ik kan het me doorgaans niet veroorloven daar mijn kleren te kopen.

Maar is dat dan een reden om me te laten betalen voor een date?

Ik schud het van me af. Ik besluit aan het einde van de dag, spreek ik met mezelf af.

“Lizzy!” Netty komt op me afgelopen zodra ik uit de auto stap en geeft me een snelle knuffel.

Ik kom hier zó graag. Netty is mijn tante, de zus van mijn moeder. Ze heeft een boerderij met haar man Abel, die daar overigens niks aan doet en niks van wil weten. De beestjes zijn haar ‘pakkie-an’, zoals hij dat zegt.

Ze heeft een heel arsenaal aan dieren: twee paarden, drie pony's, een ezel, een hond, drie katten, vier koeien, een hok vol kippen, vijf geiten en twee varkentjes. Meer dan de helft is gered van

verwaarlozing of vroegtijdige slacht. Netty heeft een ontzettend groot hart voor dieren.

Nadat hun zoon Kai uit huis ging, zijn ze hiernaartoe verhuisd en sindsdien groeit de veestapel elk jaar. Netty heeft altijd wel een zorgen-beestje.

Het Friese paard Casper is mijn favoriet. Netty en ik maken vaak een buitenrit waarbij we door de bossen rijden en heerlijk bijkletsen. Ik kom hier minimaal eens per week. Soms vaker, als ik dat nodig heb.

Ze is heel anders dan mijn moeder.

Mijn moeder is na haar vijfenvijftigste nogal zweverig geworden. Ze heeft haar reikidiploma gehaald, is vegan geworden en heeft met de buurvrouw een paar keer paddo's geprobeerd. Mijn vader, die arme man, heeft zich erbij neergelegd en gaat vaak vissen met zijn vrienden. Hij eet dan stiekem broodjes gehaktbal, wat mijn moeder uiteraard niet mag weten.

Ik heb een goede band met mijn ouders hoor, als ik ze zie of spreek, maar met Netty kan ik alles bespreken. Tenminste, zo voelt het.

Terwijl we van het erf af stappen op de paarden, vertel ik Netty van het voorstel van Tristan.

“En ga je dat doen?” vraagt ze als ik klaar ben.

“Ik weet het niet,” zeg ik peinzend.

“Als je wilt, mag je je locatie met me delen, dan kan ik je tenminste altijd terugvinden.”

Ik hoef niet eens uit te leggen wat mijn zorgen zijn, ook zij denkt daaraan.

“Als ik al ga.”

“Precies,” zegt ze.

We stappen in stilte verder.

“Hoe gaat het met Luc en Ivy?” vraag ik na een poosje. Dat zijn de kinderen van Kai, Netty is al oma. Ze vindt het geweldig!

Meteen begint ze honderduit te vertellen over de twee, die vorige week een nachtje kwamen logeren. Ivy is 6 en kan al een beetje op een pony rijden. Luc moet er niks van weten en kijkt liever tv met zijn opa.

Als we aan het einde van het bospad komen, zetten we een galop in. We doen een wedstrijdje wie als eerste aan het einde van het zandpad is. Netty wint.

We lachen en laten de paarden rustig uit stappen richting de boerderij.

“Dus, ga je op die date of niet?” vraagt ze me.

“Ik denk het wel. Ik kan het geld echt wel gebruiken.”

“En wie weet is het een leuke man!” zegt ze veelbelovend.

“Nee,” lach ik “dat niet. Hij is knap maar ik voel er niks bij.”

We zadelen de paarden af en voorzien de hele stal van vers hooi en stro. Dan vegen we alles aan zodat het er weer netjes bij ligt.

Nadat we de koffie hebben gedronken die Abel voor ons had gezet, vertrek ik weer richting huis.

Zonder er verder nog over na te denken stuur ik Tristan een bericht dat ik zijn aanbod aanvaard. Hij vraagt meteen mijn rekeningnummer om het bedrag over te maken voor de jurk. Ik hoop maar dat het echt zo makkelijk is verdiend als dat het nu voelt.

“Kan ik je misschien helpen?” hoor ik een stem achter me, terwijl ik door de rekken vol met jurken ga.

“Ik zoek een avondjurk,” antwoord ik.

Ik kijk in een heel vriendelijk gezicht vol met sproetjes. Groene ogen kijken me vragend aan. Een paar losgeschoten rossige met grijze krullen dansen om haar hoofd.

“Heb je voorkeur voor een bepaalde kleur?”

“Zwart, denk ik?” Ik heb geen idee.

Dan herinner ik me Tristans opmerking: ‘Gigi kan je helpen.’

“Ben jij Gigi?” vraag ik.

Ze knikt.

“Kun jij me adviseren?”

“Zeker. Wat is de gelegenheid?”

Ik leg uit waar ik naartoe ga. Ze knikt weer en haalt drie jurken uit de rekken.

“Probeer deze maar eens.”

Ik volg haar naar de paskamer. Zelfs die is chique. Een grote ruimte met drie grote passpiegels, zodat je jezelf vanuit elke hoek kunt bekijken. Een zwaar beige gordijn sluit de kamer. Er staat een stoel in de hoek, een paspop en een poef met een

goudkleurig randje. Meerdere spots in het plafond zorgen ervoor dat ik in het perfecte licht naar mezelf kijk.

Zachte muziek klinkt uit de speakers uit het plafond. Hier zou ik wel aan kunnen wennen, denk ik.

Ik trek de eerste jurk aan, een soepel vallende, zwarte jurk met dunne spaghettibandjes en een split tot halverwege mijn bovenbeen.

Een veilige keuze, denk ik, terwijl ik mijn spiegelbeeld bekijk.

Ik stap uit het hokje en Gigi knikt goedkeurend.

“Hij past goed,” zegt ze.

“Maar hij is wel wat saai misschien,” zeg ik, rondjes draaiend voor de spiegel.

“Probeer die groene eens?” oppert ze.

Ik doe wat ze vraagt en trek de jurk aan. Een nauwsluitend model met een open rug en een soort sjawl van stof die over één arm valt.

Ik kijk naar mezelf en zie hoe mooi het me staat.

“Wauw,” fluister ik.

Gigi klapt kort in haar handen. “Prachtig!”

Ik draai linksom en rechtsom en wil de jurk eigenlijk niet meer uit doen. Hij is zo chique!

Ik kijk naar het prijskaartje en slik. Driehonderdtachtig euro.

Zo’n dure jurk heb ik nog nooit aangehad.

“Ik neem deze,” zeg ik snel, voordat ik me bedenk.

Gigi neemt de jurk van me aan nadat ik me heb omgekleed. Ik zie dat haar wat oudere handen dit vaker hebben gedaan. Heel vakkundig en snel pakt ze de jurk in vloeiend papier en schuift deze dan in een mooie tas.

Ik reken af zonder erbij stil te staan dat ik gruwelijk veel geld aan een jurk heb uitgegeven en loop de winkel uit.

Als ik op mijn horloge kijk, zie ik dat ik me nog zal moeten haasten ook. Ik moet nog douchen, föhnen, me opmaken. En dat allemaal in een klein uurtje.

3

Precies om half zes gaat mijn deurbel. Ik ben net klaar met mijn make-up en voel dat ik nerveus ben. Nog één blik op mezelf in de spiegel – god wat een fantastische jurk! – een diepe zucht om mezelf iets te kalmeren en dan loop ik naar de deur.

Met een grote glimlach om zijn mond staat Tristan op me te wachten, gekleed in een keurig aansluitende smoking.

“Wauw,” zegt hij, “je ziet er echt prachtig uit!”

Ik bloos licht. “Dank je, jij ook,” mompel ik.

Hij strekt zijn hand naar me uit en reikt me een cadeautje aan. Het is mooi verpakt met een sticker van een juwelier erop.

“Voor mij?” vraag ik verbaasd, ik heb tenslotte al zoveel gekregen.

Hij knikt.

Ik trek het papier er af en open het doosje. Er ligt een gouden parelketting in en ik sla mijn hand voor mijn mond.

“Oh,” is het enige wat ik weet uit te brengen.

“Vind je hem mooi?”

“Hij is prachtig,” stamel ik.

Tristan pakt de ketting uit het doosje en doet hem bij me om.

“Hij staat je goed,” zegt hij tevreden.

“Dank je wel,” zeg ik verlegen.

Dan haalt hij een envelop tevoorschijn.

“En dit is voor vanavond. Zoals afgesproken.”

Het voelt op de een of andere manier toch een beetje beschamend.

Die envelop met geld die in mijn handen wordt gedrukt. Snel laat ik deze in mijn tasje verdwijnen. Ik tel het later wel na.

“Ben je er klaar voor?” vraagt hij.

Ik knik en loop hem achterna naar zijn auto, een zwartglanzende Mercedes.

Tristan is een echte heer, hij stelt me aan iedereen keurig voor, vertelt waar hij de mensen van kent en betreft me in gesprekken. Hij is heel aardig en ik heb al meerdere keren om hem moeten lachen. Hij is scherp en ongelooflijk grappig. Hij maakt grappen om mensen die bepaalde specifieke kenmerken hebben, maar op zo'n manier dat het niet lullig is.

Op een gegeven moment staan we samen te kijken naar de mensen, ergens in een hoek. De zesde gang is net opgediend, een of ander mals stukje rundvlees op een bedje van groenten.

“Ben je op dit moment met iemand samen?” vraagt hij ineens uit het niets.

Ik draai mijn hoofd naar hem toe.

“Niet meer,” zeg ik.

“Dat idee had ik al wel een beetje,” zegt hij met een knipoog, zich waarschijnlijk mijn starre houding herinnerend van vorige week.

“Ik heb net een relatie van vijf jaar achter de rug,” leg ik hem uit.

“We woonden samen en ik dacht dat we redelijk gelukkig waren. Natuurlijk hadden we onze ups en downs, maar dat heeft iedereen. Op een dag had Ralph, mijn ex dus, een bedrijfsfeestje. Hij zou laat thuis zijn, ergens tegen middernacht. Halverwege de avond kreeg ik een bericht van een onbekend nummer, met een foto van Ralph en een vrouwelijke collega die innig stonden te zoenen op het dakterras.”

Ik adem diep in en uit, Tristan kijkt geschokt.

Het is pas drie maanden geleden en het doet nog steeds pijn. Het gevoel dat je hebt als je wordt bedonderd door je vriend, is het meest verschrikkelijke gevoel dat er bestaat. Helemaal als je zelf niet in de gaten had dat er iets aan de hand was. Dat jij dacht dat het allemaal goed ging. Maar dat was dus niet zo.

“Dat meen je!” roept hij daarna meelevend uit, alsof het hem zelf is overkomen.

Ik knik alleen maar.

“Wat een eikel!”

“Nou, zeg dat.”

“Was het een eenmalig iets?”

Ik stoot een schamperende lach uit. “Nee,” zeg ik hoofdschuddend, “het was al bijna een jaar aan de gang.”

“Oh nee toch,” fluistert hij, met zijn hand voor zijn mond.

“Heb je nooit iets in de gaten gehad?” vraagt hij.

Ik weet niet wat het is met hem, maar het voelt goed om met hem te praten.

Ik geef eerlijk antwoord op zijn vraag.

“Nou ja, achteraf zijn er natuurlijk veel meer signalen geweest. Maar die wilde ik niet zien.”

“Natuurlijk niet,” zegt hij.

“Maar ik wist het ergens wel. Ik vroeg het hem wel vaker. Dan zei ik dingen als: ‘Stel nou dat je vreemd wilt gaan, dan kun je dat gemakkelijk doen. Ik controleer toch niet bij welke klanten je wanneer bent geweest. Al die etentjes, die kunnen net zo goed met

je nieuwe vriendin zijn.’ En dan lachte hij heel hard en zei iets als: ‘Je weet toch wel dat ik dat niet doe.’ Maar dat deed hij dus wel,” sluit ik met een verdrietig gezicht af.

“Wat voor type man is hij?” vraagt Tristan.

Die vraag verbaast me eigenlijk. Hij lijkt oprecht geïnteresseerd.

“Hij is een echte verkoper. Een praatjesmaker met een snelle auto, altijd merkkleding aan. En zijn huis was steevast te klein, zijn schoenen altijd te oud. Zo’n type. Alles moest voor de buitenwereld heel wat lijken. En hij was ongeduldig. Hij kon er niet tegen als hij moest wachten op mij of als ik eerst ergens over na moest denken voordat ik antwoord kon geven.”

Ik denk even aan die avond dat we samen uit zouden gaan met zijn vrienden. Ik had een jurk aangetrokken die hij niet mooi vond. Te ‘kleurrijk’ vond hij. Toegegeven; het was een rode jurk met groene en blauwe vormen, maar hij viel mooi om mijn lijf en ik voelde me er goed in.

Hij eiste dat ik iets anders aan trok, met ‘een beetje meer klasse’. Ik ging terug naar boven, verbeet mijn tranen en stond voor mijn kast. Ik kon niet van mezelf geloven dat ik het pikte. Dat ik liever iets aandeed wat ik zelf niet zo mooi vond dan dat ik iets aantrok waar ik me fijn bij voelde. Hij stond onderaan de trap naar boven te roepen. Of ik op kon schieten, waarom het verdomme elke keer zo lang moest duren en waarom ik altijd alles verpeste voor hem.

Ik trok een saaie zwarte jurk aan en liep naar beneden. Hij stond met een gezicht op onweer bij de voordeur te wachten. Ik vroeg uitdagend: “Zo beter?”

“Niet bepaald,” snauwde hij terug, “maar het moet maar. Beter dan dat schreeuwerige ding van net.”

Ik griste schoenen uit de kast, trok mijn tas van de kapstok en ging met hem mee. Ik heb me de hele avond zo eenzaam en alleen gevoeld.

Ik slik een brok weg bij deze herinnering en kijk Tristan met een weemoedige glimlach aan.

“Het is goed dat ik van hem af ben,” zeg ik monter.

Hij slaat even een arm om me heen en knijpt me in mijn schouder.

Ik haal een keer diep adem en vraag hem dan of hij een type heeft waar hij op valt. Hij draait even ongemakkelijk heen en weer, maar voordat hij antwoord kan geven komt de CEO bij ons staan.

Hij bekijkt goedkeurend mijn jurk en ik voel dat het me goed doet.

We raken in een geamuseerd gesprek en langzaam zakt het verdrietige gevoel weer terug naar de achtergrond. Daar waar het hoort. En waar het moet blijven.

“Vond je het leuk?”

Ik kijk Tristan kort aan. We zitten in de auto en rijden richting mijn huis.

“Ja,” zeg ik blij, “verrassend genoeg wel.”

Hij grinnikt. “Fijn.”

“Heb je vaker iemand meegenomen en ervoor betaald?”

“Nee,” geeft hij toe. “Dit was echt de eerste keer.”

Nog voordat ik de vraag kan stellen, heeft hij deze al beantwoord.

“Als ik een datingapp zou gebruiken, dan weet ik nooit of iemand echt zo is als op de foto’s of de omschrijving. Ik zag jou vorige week en het idee kwam ineens in me op.”

“Het heeft zo moeten zijn,” zeg ik.

“Zou je nog eens mee willen?”

Ik kauw op de binnenkant van mijn wang terwijl ik daarover nadenk.

“Tegen dezelfde condities?” vraag ik.

Hij knikt. “Absoluut.”

“Dan zeker.”

Hij parkeert de auto en kijkt me tevreden aan.

“Ik laat je weten wanneer ik je weer nodig heb.”

“Prima.”

Ik wacht even en klik dan mijn gordel los. Hij maakt geen aanstalten om zich bovenop me te werpen of zijn tong bij me naar binnen te steken.

Opgelucht pak ik de deurklink.

“Slaap lekker, Lizzy,” zegt hij met lieve stem.

“Jij ook, Tristan.”

4

Twee dagen later krijg ik een bericht van Tristan.

Mag ik je nummer aan een vriend van me geven? Hij zou ook graag van je diensten gebruik willen maken. Identieke voorwaarden. Ik sta voor hem in.
Tristan

Ik hoef niet lang te twijfelen. Als hij hem kent en hij noemt hem een vriend, dan vind ik het goed.

Met mijn handen vol kleverig deeg beantwoord ik zijn bericht. Ik ben cupcakes aan het bakken voor een kinderverjaardag. Ze hebben dertig stuks nodig, allemaal versierd met een roze 6 erop. De taart die erbij past, staat al in de oven.

Ik vind het leuk om te bakken en te versieren, het is alleen zo dat als het moet, het de lol een beetje drukt. Maar goed, mijn bankrekening en ik zijn het erover eens dat het nodig is, dus doe ik het toch.

Niet lang nadat de cupcakes in de oven staan en de taart staat af te koelen, gaat mijn telefoon. Oh, het is een beller, denk ik nog.

“Hallo, je spreekt met Marnix van Bommelsteyn.”

Wat een chique naam! Hij vertelt dat hij mijn gegevens van Tristan heeft gekregen en dat hij op zoek is naar een gezelschapsdame.

Hij weet de afspraken en de prijs en stuurt me, net als Tristan, naar Gigi’s.

“Ik heb een rekening daar, zet daar maar op wat je nodig hebt.”

Zou hij vaker dames daarnaartoe sturen?

Alsof hij mijn gedachten kan horen vult hij aan: “Mijn moeder winkelt bij haar.”

Wat galant, hij betaalt de rekening voor zijn moeder.

“Kun je stijldansen?” vraagt hij.

Ik proest kort in de hoorn. Dat wordt me niet in dank afgenomen, ik hoor hem luidruchtig zuchten. Ik wist niet dat hij zo serieus was.

“Sorry,” verontschuldigt ik me meteen, “ik ken alleen de Weense wals en een quickstep.”

“Goed genoeg,” zegt hij nors.

“Waar gaan we naartoe?” vraagt ik. Ik ben nou toch benieuwd waarom ik zou moeten kunnen stijldansen.

“Het gaat om een receptie van een van mijn belangrijkste klantenrelaties,” legt hij uit, “ze hebben een strijkkwartet ingehuurd dus men moet een paar passen kunnen stijldansen. Dat wordt van je verwacht.”

“Komt helemaal goed,” stel ik hem gerust.

“Ik hoop het,” zucht hij in de hoorn.

Hij vertelt me waar het feest zal zijn en dat hij me vrijdag om zeven uur ophaalt. Als we hebben opgehangen, staar ik even naar mijn telefoon. Ik krijg absoluut geen hoogte van deze man.

“Hoe was je date?” Netty wil alles weten zodra ik aankom op de boerderij. Ik grinnik en vertel haar in geuren en kleuren van de avond ervoor.

Ik laat haar weten dat ik het leuk heb gehad en maak haar jaloers door foto’s te laten zien van de waanzinnig mooie jurk.

“Deze ketting heb ik van hem gekregen.” Ik scrol naar de volgende foto.

“Zo,” zegt ze, “dat is geen goedkope!”

“Nee, zeker niet. Lief he?”

“En dat bovenop het geld voor de avond zelf?”

Ik knik. Ze fluit tussen haar tanden.

“En is het een leuke man?” vraagt ze op samenzweerderig toon. Ik weet wat ze insinueert.

Ik haal mijn schouders op. “Hij ziet er goed uit maar hij doet me niks.”

“Helemaal niks? Ook niet voor één nachtje?” Er volgt een knipoog en ik moet om haar lachen.

“Nee.”

De gedachte aan hem en mij in één bed maakt eerder een huivering bij me los dan zogenaamde warme gevoelens. Al mag ik hem echt graag, hij is heel aardig en lief. En ik heb me kostelijk vermaakt met hem.

Ik licht haar in over Marnix, de nieuwe man, en wat we hebben afgesproken.

Ze haalt veelbetekenend haar wenkbrauwen op.

“Klinkt goed. Mag je weer een nieuwe jurk uitzoeken?”

“Ja,” glunder ik.

Ze zucht. “Wauw. Soms zijn mannen toch echt goed voor je.”

Ik lach naar haar en zadel Casper op voor een buitenrit. Netty mompelt nog wat na, maar besluit dan ook haar spullen te pakken, zodat ze mee kan.

Na onze rit met de paarden, het voeren en opruimen van de stallen, laat ze me haar nieuwe aanwinst zien.

“Dit is Fred,” wijst ze naar een geit die in een hoekje van de stal staat.

Hij kijkt angstig uit zijn oogjes en staat als bevroren naar ons te gluren. Hij wantrouwt zichtbaar de hele wereld om zich heen.

“Hij stond aan een strotouwtje ergens bij een woning. Zijn huisje was kapot, hij had nog één plank om onder te schuilen voor de regen. Het touw zat helemaal in zijn nek. Zo sneu.”

Netty raakt geëmotioneerd als ze erover vertelt.

“Ik begrijp niet dat mensen dat hun dier aandoen.”

Ik leg mijn hand even op haar arm. “Gelukkig is hij nu hier bij jou.” Voorzichtig open ik de staldeur; het diertje wil zo mogelijk nog verder weg kruipen. Ware het niet dat het al tegen de muur aan staat.

Ik ga in het stro zitten bij hem en fluister zacht lieve woordjes.

“Wat ben je knap,” fluister ik, “zo’n mooie knul. Woon je nu lekker hier hè? Een warme en schone stal, lekker eten. Fijn hè! En ik beloof je dat Netty heel goed voor je zal zorgen.”

Heel langzaam en twijfelend zet het geitje een pasje naar voren. Het mekkert zachtjes.

“Goed zo, knul,” moedig ik hem aan. Hij kijkt met grote ogen van mij naar Netty en zet nog een klein stapje. Ik blijf nog heel even zitten, maar verder dan dit komen we niet. Het geeft niet, de eerste stapjes zijn gezet. Het zal vast niet lang duren voordat hij een beetje vertrouwen krijgt in mensen.

“Je moeder vraagt wanneer je weer eens langskomt,” zegt ze, terwijl we naar mijn auto lopen.

“Oh ja, daar moet ik nodig weer eens naartoe.”

Al heb ik daar totaal geen zin in.

“Ze mist je,” zegt Netty. “En je vader mist je ook.”

Pas als ik haar op het hart heb gedrukt dat ik echt binnenkort naar mijn ouders ga, laat ze me vertrekken.

Die avond heb ik met Jasmijn afgesproken. We hebben elkaar al veel te lang niet gezien of gesproken en het wordt hoog tijd dat ook zij van mijn date-leven afweet.

We kennen elkaar al sinds de middelbare school. We waren allebei buitenbeentjes, met pluishaar, want – zij als enig meisje tussen allemaal broers en ik als enig kind – we hadden geen voorbeeldzussen die goede haarverzorgingsproducten gebruikten, dus we moesten de ouderwetse zeepshampoo van onze moeders gebruiken. We hadden nog nooit van make-up gehoord en laten we maar zwijgen over enig gevoel voor de laatste mode. Echte vreemde snoeshanen dus, maar wel met elkaar.

Daardoor werden we onafscheidelijk. Langzaamaan ontdekten we mascara, crèmespoeling en haarlak. Oh en de push-up bh: toen we die ontdekten, voelden we ons helemaal fantastisch!

We hebben afgesproken bij de bistro in de stad en ze is, vreemd genoeg, te laat.

Bijna rennend komt ze aan als ik al aan mijn eerste glas wijn zit en de kaart al uitvoerig heb bestudeerd.

“Sorry, lief, ik was de tijd vergeten,” is haar excuus.

Ik lach naar haar en geef haar een knuffel. “Dat ben ik niet van je gewend, moet ik me zorgen maken?”

Ze gooit haar jasje over de stoel naast zich en ploft neer.

“Nee joh, ik was met de boekhouding bezig, zo’n rotklus!”

Nadat ook zij een glas wijn heeft besteld en we een keuze hebben gemaakt van de menukaart, kijkt ze me aan.

“Hoe is het met je?”

“Goed,” zeg ik.

“Hoe is het met jou?”

“Ook goed. Druk.”

Ze vertelt me dat ze een aantal grote opdrachten binnen heeft gekregen en geeft meteen een aantal bestellingen door voor zoete baksels.

Ik noteer het in mijn telefoon, zodat ik het niet vergeet.

“Ik mail je nog de precieze data en de adressen waar ze naartoe moeten.”

“Prima.”

“Zo, genoeg over werk.”

Ik hef mijn glas naar haar. “Mee eens.”

“Ik sprak Wout vanmiddag, hij is weer single. Zal ik een date voor je regelen?”

Ik rol als vanzelf met mijn ogen naar haar, dat gebeurt vrijwel automatisch als ze weer een van haar broers aanprijst.

“Hoe vaak heb ik niet al gezegd dat ik ze als mijn eigen broers beschouw?”

“Dat is alleen omdat je nog nooit echt met ze hebt gedatet.”

“Ik wil dat ook niet.”

“Hoezo? Zijn mijn broers niet goed genoeg voor je?”

Ik grinnik. Ook dit geintje is al oud.

“Ze zijn de allerleuksten. Maar niet voor mij.”

“Nou, hoe gaan we je dan aan de man krijgen weer?”

“Het is nog maar twee maanden geleden,” sputter ik tegen.

“Drie,” zegt ze streng.

Ik heb altijd al het vermoeden gehad dat ze Ralph niet heel erg graag mocht en er dus niet rouwig om is dat hij van het toneel is verdwenen.

“Oké, ik moet je nog iets vertellen,” zeg ik.

Ze buigt samenzweerderig over de tafel naar me toe. “Kom maar op.”

Ik vertel haar over Tristan. Hoe hij me aansprak tijdens de cateringopdracht, zijn voorstel en hoe onze date ging. En daarna over Marnix.

Ze zet grote ogen op.

“Dus je bent een sugarbabe?”

Ik grinnik. “Een soort van.”

Haar mond valt open van verbazing.

“Het is niet dat ik een vaste maandelijkse toelage krijg.”

“Maar wel een jurk bij Gigi’s vandaan!”

Nu grijns ik breeduit.

“Ja!”

“En die mannen, zijn het blijvertjes?”

“Nee,” lach ik.

Pas nadat ik haar heb moeten beloven dat ze een keer mee mag naar Gigi’s, wil ze het onderwerp laten rusten.

5

Die zaterdag ben ik druk met het maken van twee taarten en een lading cupcakes voor een opdracht van Jasmijn.

Bakken werkt vaak als therapie voor me, want mijn gedachten vliegen alle kanten op.

Automatisch gaan ze deze keer weer naar Ralph. Die eikel.

Ik heb me nog nooit zo bedrogen gevoeld, en zo niet gezien als met Ralph. Hij had dus al een jaar lang een affaire met zijn collega, een tutje van net vijfentwintig jaar oud. Kom ik aan met mijn zesendertig lentes.

Het idee dat alles goed zat tussen ons maar dat dat blijkbaar niet zo was, is echt het allerergste.

Niet het liefdesverdriet, vraag je je af?

Nou, dat valt dus mee. Want achteraf gezien heb ik hem nooit echt binnengelaten, niet op die manier.

Natuurlijk was ik eerst hoteldebotel op Ralph. Zijn knappe kop met strak gestyled donkerblond haar, zijn grote grijze ogen, zijn keurig verzorgde stoppelbaard en altijd onberispelijk gekleed. Hij was een mooie verschijning. Toen ik werd voorgesteld aan hem op een verjaardagsfeest, was het meteen raak, van beide kanten.

Althans, dat dacht ik.

Maar na de vlinders en de roze wolken, was het eigenlijk al voorbij. Dat weet ik nu, toen nog niet. Misschien ging ik ermee door omdat het zo hoorde. Een vrouw van over de dertig, die moet wel settelen natuurlijk.

Ik voelde me op mijn gemak bij hem. We deden leuke dingen, hij had een groot sociaal netwerk – waar ik overigens nooit meer iets van heb gehoord, gek he? – waardoor we elk weekend wel een leuk uitje hadden.

Maar was het liefde?

Kon ik, na de vlinders, echt spreken van warme gevoelens en dacht ik aan hem in mijn dagdromen? Volgens mij niet.

Waarom zijn we dan zo lang samen geweest? Ik denk erover na terwijl ik het fondant zacht kneed. Ik denk dat het ook gemakkelijk was. We woonden samen, je had iemand die thuis op de bank zat

waartegen je verslag kon doen van je dag. Ergens wel prettig zonder al te veel moeite te hoeven doen.

Pas toen het voorbij was, besepte ik dat het zo was.

Ik heb niet eens echt gehuild. Niet om hem. Het was gewoon oké. Ik denk dat ik hem daarom ook nog bijna drie weken om me heen heb kunnen dulden. Omdat hij me toch niet zo hard kon raken als ik aanvankelijk had gedacht.

Het is nu wel vervelend dat ik weer alleen ben, zo'n single persoon waar iedereen medelijden mee heeft. Die nergens echt bij hoort en die moet toekijken hoe anderen gelukkig zijn. Bah, dat maakt me soms nog onzekerder. Het gevoel dat ik tekortschiet omdat ik niet één van een stelletje ben, zoals het hoort.

's Middags heb ik met Jasmijn afgesproken in de stad omdat ze mee wilde naar Gigi's. Nadat ik de kratten met zoetheid bij haar in de auto heb gezet, lopen we naar de boetiek.

"Ben je nerveus?" vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. "Niet echt."

"Straks is hij super lelijk," lacht ze.

"Gelukkig hoef ik er niks mee te doen," lach ik terug.

We gaan door de rekken vol met kleding wat gepaard gaat met vele ah's en oh's. Gigi komt aangelopen en helpt waar nodig.

"Ik moet er wel in kunnen bewegen," zeg ik afkeurend als Jasmijn een nauwsluitende donkerbruine jurk omhoog houdt.

"Oh ja, de wals," proest ze.

Ik probeer mijn lachen in te houden maar moet al snel meelachen met haar.

"En deze?"

Gigi heeft een bordeauxrode jurk vast met een nauwsluitende bovenkant en een zwierige rok.

"Hoe lang is deze?"

"Tot de enkels. Pas hem maar eens aan."

Ze overhandigt me de jurk en ik verdwijn in de paskamer. Weer kijk ik jaloers om me heen, zo veel ruimte heb ik niet eens in mijn eigen slaapkamer.

Jasmijn zet grote ogen op en klapt in haar handen.

"Deze moet je doen, Liz!"

Toegegeven, de jurk valt echt prachtig mooi om mijn lijf. Maar de kleur, daar twijfel ik wat over.

Ik probeer nog vier jurken en de laatste is een schot in de roos. Een chocoladebruine jurk met wijdvallende rok en een bovenstukje met boothals.

Een snelle blik op het prijskaartje laat me weer bijna omvallen van de schrik.

Vierhonderd euro. Maar Marnix heeft geen budget genoemd, dus ik doe het gewoon.

Ik vraag Gigi om het op de rekening te zetten van Marnix van Bommelsteyn. Zodra ze die naam hoort, neemt ze me heel kort even kritisch op, van top tot teen. Ze zwijgt en neemt de jurk dan mee naar de kassa.

Jasmijn kijkt veelbetekenend naar me. Vijf minuten later staan we weer buiten en nemen we afscheid. Ze laat me beloven haar te berichten zo nu en dan, zodat zij in ieder geval weet waar ik ben en met wie.

Marnix is niet zo'n galante heer als Tristan, maar wel ook erg knap om te zien. Hij is groot en heeft een bepaald air om zich heen waar menig vrouw van in katzwijn zou vallen. Alsof het hem allemaal niks interesseert.

Zijn blonde haar zit perfect in model en hij is gladgeschoren. Hij heeft een dunne mond, wat hem een wat afstandelijke gezichtsuitdrukking geeft. Hij draagt een maatwerkpak dat nauwsluitend om zijn lijf valt. Zijn grote felle blauwe ogen vallen meteen op en staan vriendelijk als hij me begroet.

Ook hij heeft een cadeau meegenomen, en wat voor een! Ik krijg een Fendi Baguette handtas van hem, de originele it-bag!

Het is de mini-uitvoering met de kenmerkende F geprint over de hele stof, in roze/rode kleuren, het ding moet wel een paar duizend euro waard zijn!

Met grote ogen kijk ik ernaar.

“Jeetje,” stamel ik, “ik weet niet wat ik moet zeggen.”

“Gewoon bedankt is voldoende,” zegt hij met een afgemeten glimlach.

“Ik vind hem echt heel erg mooi!”

Glunderend open ik de tas en aai over de voering. Er zit een pasjeshouder in vast, wat ik ideaal vind.

“Geef me twee minuten, ik ben zo terug,” zeg ik, me al omdraaiend naar mijn voordeur. Ik wacht zijn antwoord niet af maar open de deur, gooi de inhoud van mijn handtas op het kastje in de hal en vul de Fendi tas met alle essentiële benodigdheden voor die avond. Dan haast ik me terug.

Hij knikt goedkeurend als hij ziet dat ik de tas draag en gaat me voor naar zijn auto.

Een zwarte Porsche Macan, met hoge instap, staat op ons te wachten.

Spontaan wou ik dat ik rijk was en elke dag zo kon leven. Het lijkt me waanzinnig.

Onderweg legt hij uit dat we naar een receptie gaan van een van zijn grotere klantrelaties. Hij krijgt al jaren steeds meer vragen over waarom er geen dame aan zijn arm prijkt op zulke gelegenheden en is blij dat Tristan hem in contact met haar heeft gebracht. Het zal volgens hem heel wat ongemakkelijke momenten schelen op zo’n avond.

“Voordat ik het vergeet,” zegt hij, terwijl hij in zijn binnenzak grijpt. Hij overhandigt me een envelop, die ik meteen in mijn nieuwe tas stop.

“Tel je het niet na?”

“Ik vertrouw je,” zeg ik stoer, maar neem me voor om tijdens mijn eerstvolgende toiletbezoek de envelop te openen en het geld na te tellen. Om dat nu in zijn bijzijn te doen, dat voelt toch enigszins goedkoop.

Marnix vertelt over zijn bedrijf, dat hij samen met zijn vader runt. Eigenlijk is zijn vader al met pensioen, maar hij kan het nog niet helemaal loslaten.

“Is hij er ook vanavond?” vraag ik.

Marnix schudt zijn hoofd. “Nee, dit soort feestjes laat pa graag aan mij over.” Hij grinnikt kort.

“Vind je ze vervelend, dit soort gelegenheden?”

“Nee, niet echt. Het zijn van die verplichtingen waar je van te voren nooit zin in hebt maar die altijd wel iets opleveren.”

“Je bedoelt zakelijk gezien?”

“Uiteraard.”

“Wat voor werk doe je precies?”

“In het kort? We hebben meerdere ondernemingen binnen ons concern, mijn vader en ik. Eentje gericht op communicatietechnologie, nog een groeiend bedrijf in energievoorzieningen, zoals thuisbatterijen voor consumenten en dan nog een kleiner bedrijf dat zich bezighoudt met nieuwe energiegerelateerde technologieën. Daar wordt ook veel onderzoek naar gedaan.”

“Dat klinkt indrukwekkend,” zeg ik.

“Dat is het ook.” Hij is niet bescheiden in ieder geval.

“De meeste bedrijven zijn al generaties lang in de familie. Mijn vader heeft alles overgenomen van mijn opa en heeft door middel van investeringen zijn risico’s altijd goed weten te spreiden door actief te zijn op verschillende markten.”

“Toch hebben die laatste twee bedrijven wel met elkaar te maken.”

Verrast kijkt hij kort opzij. “Inderdaad, ze versterken elkaar.”

Hij parkeert de auto en we lopen richting het hotel waar de receptie wordt gehouden. Het is eerder een kasteel, zo ziet het eruit.

“Mooi he?” Hij ziet me kijken. “Het is een middeleeuws pand, sinds een jaar of tien in gebruik als hotel en evenementenlocatie. Ze hebben het destijds helemaal opgeknapt.”

“Het is prachtig,” zeg ik.

Hij biedt me zijn arm aan waar ik de mijne in haak. Bij de ingang worden onze jassen aangenomen.

Marnix wordt meteen door verschillende mannen aangeschoten, ze willen allemaal wat van hem. Hij lacht vriendelijk naar iedereen en staat ze allemaal te woord. Hij stelt me voor aan de heren, ik vergeet echter hun namen vrijwel meteen weer. Het zijn er te veel.

Na een klein uurtje vraagt Marnix of ik wil dansen.

Ik heb thuis uiteraard de passen geoefend, even kijken of ik het nog wel wist.

Hij zwiert me van links naar rechts over de dansvloer, tussen de overige paren door. Toegegeven, het voelt fijn.

Het orkest speelt precies hard genoeg en Marnix leidt goed zodat ik me niet voor schut voel staan.